

- 1) przedstawicielstwom dyplomatycznym państw obcych, szefom i cudzoziemskiemu personelowi tych przedstawicielstw,
- 2) urzędom konsularnym państw obcych, szefom i personelowi tych urzędów posiadającym obywatelstwo kraju wysyłającego,
- 3) osobom i międzynarodowym instytucjom korzystającym z przywilejów dyplomatycznych na mocy ustaw, umów lub ustalonych zwyczajów międzynarodowych.

§ 2. 1. Zezwolenia na wynajęcie budynków lub lokali, o których mowa w § 1, udziela Ministerstwo Gospodarki Komunalnej na złożony za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych wniosek szefa przedstawicielstwa dyplomatycznego lub szefa urzędu konsularnego, o ile wniosek dotyczy budynków (lokali) dla osób lub instytucji wymienionych w § 1 pkt 1 i pkt 2, bądź na wniosek kierownika instytucji lub osoby zainteresowanej, o ile wniosek dotyczy budynków (lokali) dla osób lub instytucji wymienionych w § 1 pkt 3.

2. Zezwoleń wymienionych w ust. 1 udziela się na piśmie z określeniem przedstawicielstwa, urzędu lub instytucji bądź z określeniem funkcji osoby, na których rzecz udziela się zezwoleń; zezwoleń imiennych nie wydaje się.

3. Na podstawie udzielonego zezwolenia umowę najmu budynków i lokali, stanowiących własność Państwa, zawiera prezydium rady narodowej miasta, na którego terenie znajduje się budynek (lokal) objęty zezwoleniem, lub inna jednostka państwowa sprawująca zarząd budynku, umowę zaś najmu budynków lub lokali stanowiących własność osób fizycznych albo osób prawnych zawierają właściciele tych budynków (lokali). Umowa powinna w szczególności określać przedmiot i warunki najmu, termin objęcia budynku (lokalu) przez najemcę oraz normować również obowiązki wynikające z przepisu § 3.

4. Obowiązek płacenia czynszu powstaje od dnia, w którym budynek (lokal) zgodnie z umową mógł być przez najemcę objęty, choćby faktyczne objęcie nastąpiło po tym dniu.

§ 3. Umowa określona w § 2 ust. 3 powinna zawierać postanowienie, że najęty budynek (lokal) lub jego część nie może być przez najemcę oddawany w podnajem bądź bezpłatne używanie, jak również nie może stanowić przedmiotu zamiany, oraz że nieprzestrzeganie przez najemcę tego warunku uzasadnia prawo wynajmującego do rozwiązania umowy, a niezależnie od tego uzasadnia obowiązek najemcy do zapłacenia na rzecz wynajmującego odszkodowania lub kary umownej w wysokości przewidzianej w umowie.

§ 4. 1. Przedstawicielstwa, urzędy, instytucje i osoby, z którymi została zawarta umowa najmu budynku (lokalu), opłacają czynsz najmu w wysokości ustalonej umową.

2. Czynsz oblicza się w stosunku do zajmowanej powierzchni użytkowej budynku lub lokalu niezależnie od ich przeznaczenia na cele użytkowe bądź mieszkalne. Przy określaniu wysokości czynszu należy uwzględnić wyposażenie budynku (lokalu) w urządzenia techniczne oraz charakter budynku i jego otoczenie (np. willa położona w parku, ogrodzie itp.).

3. Wysokość czynszu ustala się na podstawie stawek miesięcznego czynszu określonych od 1 m² powierzchni użytkowej budynku (lokalu); najniższa stawka wynosi 24 zł od 1 m²; stawki ulegają odpowiedniemu podwyższeniu zależnie od położenia i wyposażenia budynku (lokalu).

4. Stawki czynszu najmu nie obejmują terenów przyległych do budynku (ogrody przydomowe, sady itp.).

5. Ustalona w umowie wysokość czynszu wymaga zatwierdzenia przez Ministerstwo Gospodarki Komunalnej.

§ 5. 1. Przedstawicielstwa, urzędy, instytucje lub osoby, które zamierzają rozwiązać umowę najmu i zwolnić przydzielony im budynek lub lokal, powinny zawiadomić o tym Ministerstwo Gospodarki Komunalnej za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych podając w zawiadomieniu datę zwolnienia budynku (lokalu).

2. Zwolnienie lokalu (budynku) nie uprawnia organu do spraw lokalowych do dysponowania zwolnionym lokalem (budynkiem) przed uzyskaniem na to zezwolenia Ministerstwa Gospodarki Komunalnej.

§ 6. Dotychczasowe decyzje o przydziale budynków i lokali, wydane przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia, uznaje się za zezwolenia w rozumieniu § 2, z tym że przydział imienny jest równoznaczny z zezwoleniem na rzecz przedstawicielstwa, urzędu lub instytucji, do których personelu należy osoba posiadająca przydział imienny.

§ 7. Umowy najmu, o których mowa w niniejszym zarządzeniu, powinny być zawierane i wykonywane z zachowaniem przepisów dewizowych.

§ 8. Traci moc zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 17 marca 1953 r. w sprawie warunków zajmowania budynków i lokali przez przedstawicielstwa dyplomatyczne i cudzoziemski personel tych przedstawicielstw oraz przez urzędy konsularne i personel tych urzędów, posiadający obywatelstwo kraju wysyłającego (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-37, poz. 467 i z 1958 r. Nr 52, poz. 309).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1961 r., z tym że w stosunku do budynków (lokali) zajmowanych w dniu ogłoszenia niniejszego zarządzenia § 4 wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1962 r.

Minister Gospodarki Komunalnej: w z. J. Goryński

248

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 7 lipca 1961 r.

w sprawie zezwolenia na dysponowanie częściami zagranicznych środków płatniczych, uzyskiwanych przez rzeczników patentowych za usługi w obrocie z zagranicą.

Na podstawie art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 19 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zezwala się rzecznikom patentowym wpisanym na listę rzeczników patentowych na dysponowanie w granicach i na warunkach określonych w § 2 zagranicznymi środkami płatniczymi sprowadzonymi do kraju, a uzyskanymi przez nich za usługi w kraju, zlecone przez zagraniczne osoby fizyczne i prawne i wykonane zgodnie z przepisami zarządze-

nia Ministra Finansów z dnia 14 października 1959 r. w sprawie zezwolenia dla rzeczników patentowych na niektóre czynności obrotu wartościami dewizowymi (Monitor Polski Nr 89, poz. 477).

§ 2. 1. Zagraniczne środki płatnicze, uzyskane przez rzeczników patentowych za usługi określone w § 1, wolno wykorzystać na zakup towarów w eksporcie wewnętrznym do wysokości 50% uzyskanej sumy z każdego tytułu. Gdy suma kwot z poszczególnych tytułów w części dopusz-

czonej do wykorzystania w eksporcie wewnętrznym osiągnie w danym roku kalendarzowym równowartość zł 12.000, dalsze w tym samym roku wpływy zagranicznych środków płatniczych mogą być wykorzystane w tym eksporcie do wysokości 10% kwoty wpływu z każdego tytułu. Warunkiem wykorzystania zagranicznych środków płatniczych na zakup towarów w eksporcie wewnętrznym jest uprzednie dokonanie odprzedaży Narodowemu Bankowi Polskiemu otrzymanych zagranicznych środków płatniczych w części nie dopuszczalnej do wykorzystania w eksporcie wewnętrznym.

2. Kwoty, które mogą być wydatkowane w eksporcie wewnętrznym (ust. 1), wolno wykorzystać również na koszty przejazdu osoby dysponującej za granicę oraz na jej wydatki w czasie pobytu za granicą do wysokości nie przekraczającej równowartości kwoty zł 12.000 rocznie.

3. Uprawnienia do wywozu za granicę zagranicznych środków płatniczych na wydatki za granicą (ust. 2) stwierdza w każdym poszczególnym przypadku Narodowy Bank Polski w formie umożliwiającej należyłą kontrolę dewizową graniczną.

§ 3. W sprawach uregulowanych niniejszym zarządzeniem nie mają zastosowania przepisy zarządzenia Ministra Finansów z dnia 14 sierpnia 1958 r. w sprawie zezwolenia na dysponowanie częścią zagranicznych środków płatniczych, uzyskiwanych przez osoby fizyczne za niektóre prace wykonywane w obrocie z zagranicą (Monitor Polski Nr 69, poz. 402).

§ 4. Rzecznicy patentowi, którzy w bieżącym roku kalendarzowym do dnia wejścia w życie niniejszego zarządzenia wykorzystali zagraniczne środki płatnicze na zakup towarów w eksporcie wewnętrznym w kwocie stanowiącej równowartość 12.000 zł lub w kwocie wyższej, mogą wykorzystać w eksporcie wewnętrznym do 10% dalszych wpływów w tym roku, pod warunkiem odprzedaży pozostałej części wpływów Narodowemu Bankowi Polskiemu.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

249

ZARZĄDZENIE PREZESA POLSKIEGO KOMITETU NORMALIZACYJNEGO

z dnia 12 maja 1961 r.

w sprawie zasad i trybu opracowywania, uzgadniania, ustanawiania i numeracji norm branżowych.

Na podstawie § 11 ust. 1 uchwały nr 320 Rady Ministrów z dnia 19 września 1960 r. w sprawie intensyfikacji i zapewnienia rozwoju działalności normalizacyjnej (Monitor Polski Nr 78, poz. 359) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Opracowywanie norm branżowych przewidziane jest w zatwierdzonych w obowiązującym trybie resortowych planach ośrodków normalizacyjnych.

2. Projekty norm branżowych opracowywane są:

- 1) przez ośrodki normalizacyjne, o których mowa w ust. 1,
- 2) przez inne instytucje, którym powierzono opracowanie projektów.

3. Opracowanie następuje w ramach zajęć służbowych pracowników jednostek wymienionych w ust. 2 lub w zespołach specjalistów powołanych przez te jednostki w ramach prac zleconych, na zasadach określonych w zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1957 r. w sprawie źródeł i sposobu finansowania prac normalizacyjnych (Monitor Polski z 1957 r. Nr 17, poz. 128 i z 1959 r. Nr 67 poz. 347).

§ 2. Do opracowania projektów norm branżowych powinny być wykorzystane źródła dokumentacji określone w PN-59/N-02001 „Wytyczne ogólne opracowywania i układu norm”.

§ 3. 1. Przed opracowaniem normy branżowej należy ustalić założenia do normy. Dla grupy norm zbliżonych tematycznie lub obejmujących całość normalizowanego zagadnienia mogą być opracowane założenia wspólne.

2. Założenia powinny zawierać:

- 1) cel normy na tle potrzeb normalizacyjnych danej branży,
- 2) zakres postanowień normy,
- 3) przewidywane skutki techniczno-ekonomiczne wprowadzenia normy,
- 4) źródła, na których ma się oprzeć opracowanie normy,
- 5) wykaz instytucji zainteresowanych, z którymi powinien być uzgodniony projekt normy.

3. Założenia do normy powinny być przyjęte przez ośrodek normalizacyjny na podstawie opinii komisji normalizacyjnej działającej przy ośrodku.

§ 4. 1. Projekt normy branżowej powinien być opracowany zgodnie z założeniami, a pod względem układu powinien

odpowiadać wymaganiom normy PN-59/N-02001 „Wytyczne ogólne opracowywania i układu norm”.

2. Do projektu normy branżowej powinna być dołączona charakterystyka zawierająca:

- 1) określenie zagadnień regulowanych normą oraz zakresu jej stosowania (czego i kogo dotyczy),
- 2) porównanie stanu dotychczasowego ze stanem, który powinien być osiągnięty w wyniku wprowadzenia normy, oraz określenie zmian i przewidywanych w związku z tym efektów technicznych, ekonomicznych i organizacyjnych,
- 3) wskazanie posunięć organizacyjnych, technicznych i ekonomicznych, potrzebnych do wprowadzenia i stosowania normy.

§ 5. 1. Projekt normy branżowej powinien być uzgodniony z jednostkami nadrzędnymi nad wszystkimi zakładami pracy, zainteresowanymi tematem normy, które będą miały obowiązek przestrzegania ustanowionej normy (producenci, odbiorcy, użytkownicy), oraz z instytucją powołaną do nadzoru i kontroli w danym zakresie — np. Główny Urząd Miar w zakresie przyrządów pomiarowych, Polski Rejestr Statków w zakresie okrętownictwa, Państwowa Inspekcja Sanitarna w zakresie artykułów spożywczych itd. Ponadto projekt powinien być uzgodniony, jeżeli chodzi o:

- 1) towary rynkowe — z Ministerstwem Handlu Wewnętrznego,
- 2) artykuły produkowane na eksport — z Ministerstwem Handlu Zagranicznego,
- 3) wprowadzenie klasyfikacji gatunków różnej od stanu dotychczasowego — z Państwową Komisją Cen,
- 4) opakowanie przedmiotów i transport — z Ministerstwem Komunikacji i Państwowym Zakładem Ubezpieczeń.

2. Projekt normy powinien być również zaopiniowany przez właściwy instytut naukowo-badawczy lub inną placówkę naukową.

3. Uzgodnienie projektu normy odbywa się w trybie ankiety. Odpowiedzi na ankietę powinny być dostarczone w nieprzekraczalnym terminie 30 dni od daty otrzymania projektu.